

[Landbrugsministeren.]

loven) er optaget en påkrævet ændring af mindstestørrelsen for ejendomme, der skal henregnes til landbrugsejendomme. Forholdet er det, at man i lov nr. 106 af 3. april 1925 havde fastsat denne mindstestørrelse til 1 ha geometrisk mål og 1 000 kr.s grundværdi. Denne mindstestørrelse gik uændret over i den gældende lov nr. 291 af 31. marts 1949, uanset at den almindelige stigning i grundværdierne i tidsrummet fra 1925 til 1949 medførte, at mange ejendomme med et tilliggende af 1 ha eller derover, som i 1925 havde under 1 000 kr.s grundværdi, i 1949 var ansat til denne eller en højere grundværdi og derved blev underkastet landbrugslovens bestemmelser. Heller ikke ved lov nr. 269 af 14. juni 1951 om tillæg til landbrugsloven blev mindstestørrelsen ændret, uanset at de nye grundbeløb pr. 1. oktober 1950 gennemsnitlig oversteg de gamle grundbeløb med 614 promille for landbrugsejendomme med fra 35 000 til 40 000 kr. i gammelt grundbeløb og med 549 promille for landbrugsejendomme med fra 8 000 til 12 000 kr. i gammelt grundbeløb, hvilket ville have gjort det rimeligt at foretage en tilsvarende forhøjelse af mindstestørrelsen i grundværdi for landbrugsejendomme til ca. 1 600 kr.

Da landbrugsjorder ved den i 1956 foretagne vurdering til ejendomsværdi og grundværdi er ansat til betydelig højere grundværdi end ved vurderingen i 1950, vil yderligere et stort antal ejendomme blive underkastet lovens bestemmelser, uden at der er sket nogen ændring i ejendommenes karakter, som rimeligvis, at de får opretholdelsespligt.

Da det må anses for uheldigt, at kriteriet for, om en ejendom er underkastet landbrugslovens bestemmelser, ikke ligger fast, foreslås det nu at erstatte mindstestørrelsen i grundværdi med en mindstestørrelse i grundbeløb pr. 1. oktober 1950 og at sætte denne mindstestørrelse til 2 000 kr.

Idet jeg i øvrigt henviser til de forslagene vedføjede bemærkninger, tillader jeg mig

at anbefale alle tre lovforslag til velvillig behandling i det høje ting.

Jeg har dernæst den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om afholdelse af frivillig offentlig auktion over indenlandske pelsdyrskind*.

Ifølge forslaget skal der kunne gives enkeltpersoner og foreninger bevilling til at holde auktioner over skind af pelsdyr, der er opdrættet her i landet, uden at betale auktionsafgift.

Som det vil være det høje ting bekendt, er der tidligere tilvejebragt lovhjemmel for, at en række andre indenlandske produkter, såsom haveprodukter, frugt, fisk og avlsdyr, kan tillades solgt ved afgiftsfri auktioner.

Sådanne bestemmelser findes ikke for så vidt angår salg af pelsdyrskind, og da det vil være af betydning for pelsdyravlerne, at de også kan afholde afgiftsfri auktioner, navnlig da auktionerne i Sverige, Norge, Finland og England, der for en stor del besøges af de samme opkøbere, er afgiftsfri, skal jeg med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Jeg skal endelig tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om brunkullejer*.

Formålet med lovforslaget er at tilvejebringe lovhjemmel dels for en fortsættelse af det arbejde, der i det meste af en halv snes år har fundet sted med tilplantning af afgravede brunkularealer i Jylland, dels for en ordning, der kan sikre, at der ikke fremtidig opstår arealer, der på grund af stedfunden brunkulgravning henligger i en landskabeligt skæmmende forfatning og eventuelt tillige frembyder fare for sandpiskning og jordskred.

Da brunkulgravningen under den anden verdenskrig fandt sted, skete det i henhold til den daværende lovgivning under statens kontrol, men de hensyn, der gjorde sig gældende, var alene hensyn til fremskaffelse

[Landbrugsministeren.]

af så meget og så godt indenlandsk brændsel, som det var gørligt. Man fandt det under den daværende situation ikke forsvarligt at forsinke og fordyre brændselsproduktionen ved at foreskrive regler om, at de omgravede brunkularealer skulle efterlades i en efter forholdene hensigtsmæssig stand.

Dette har som bekendt medført, at arealerne kom til at henligge i en stand, som samfundet ikke på længere sigt kan være tjent med.

Der har fra statens side gennem en årække været ydet støtte til plantningsarbejder, der er foretaget af Det danske Hedeselskab. Der er plantet træer og andre vækster i striber og holme og derved forholdsvis beskedne summer skabt mulighed for, at resten af arealerne gror til ved selvsåning. Dette betyder, at de pågældende arealer inden for en overskuelig fremtid vil få et betydelig forbedret udseende og komme til at frembyde udmærkede tilholdssteder for vildtet.

Også fra privates side er der taget et vist initiativ med hensyn til tilplantning, men der henligger, så vidt det har kunnet opgøres, i dag ca. 1 600 ha dels ældre, dels nyere omgravede brunkularealer, som det må betragtes som en samfundsopgave at få beplantet.

Det påregnes, at disse plantningsarbejder vil kunne udføres inden for et tidsrum af 4-5 år for en samlet bekostning, der med det nuværende prisniveau ikke overstiger 150 000 kr., forudsat at beplantningen sker på samme måde som hidtil, altså i striber eller holme, der udgør ca. 10 pct. af de samlede arealer.

De bestemmelser i lovforslaget, der vedrører arealer, hvorpå der fremtidig graves brunkul, går ud på, at det pålægges brunkulproducenterne at forelægge landbrugsministeriet en plan over foranstaltninger til sikring af, at afgravede arealer efterlades i en tilfredsstillende tilstand, og det er tanken, at der som regel skal kræves sikret en hensigtsmæssig aflægning af rømjord og fuld tilplantning som betingelse for planens godkendelse. Udgifterne herved vil være meget beskedne i forhold til værdien af de omgravede brunkul.

Der er ikke i dag nogen rimelig begrun-

delse for, at det skal være tilladt at efterlade et brunkulleje i den uheldige stand, som man under og lige efter krigen så sig nødsaget til at billige.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til de udførlige bemærkninger til lovforslaget, skal jeg herved anbefale forslaget til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ophævelse af lov om nedsettelse af en trustkommission [af Weikop m. fl.].

Valgt blev: *Axel Ivan Pedersen, Chr. Christiansen, Per Hækkerup, Carl P. Jensen, Lars P. Jensen, Hans Rasmussen, Edel Saunte, A. C. Normann, Niels Andersen, Thorkil Kristensen, Erik Eriksen, Niels Eriksen, Anker Lau, Lorentzen, Weikop, Fanger og H. K. Sørensen.*

Den følgende sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning i henhold til grundlovens § 47 med hensyn til statsregnskabet for finansåret 1955-56.

(Første behandling findes i tidenden sp. 2799).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sagen sattes til forhandling.

A. Lyng: Ifølge udvalgets betænkning har udvalget fra ministeriet for Grønland modtaget oplysninger vedrørende spørgsmål, der omtales i statsrevisorernes betænkning over statsregnskabet for 1955-56, bl. a. om undersøgelse af koloni- og udstedsbestyrernes forretningsgang og regnskabsaflægning. Disse oplysninger har vi — de menige medlemmer — ikke adgang til, men da jeg mener, at spørgsmålet er af betydelig vigtighed, vil jeg gerne sige et par ord om det.

Der er ifølge statsrevisorernes betænkning store differencer i flere bestyreres regnskaber. Spørgsmålet var genstand for en